

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ BÜLTENİ

f Petrokimya İşçileri Birliği

f Lastik İşçileri Birliği

Fabrikalar salgının merkezi olmaya devam ediyor, hak gaspları artıyor!

Salgına ve saldırılara karşı mücadeleden başka yolumuz yok!

Salgın hız kesmeden devam ediyor. Salgından kaynaklı ölüm ve hasta sayıları sürekli artıyor. Kontrolde çıkan salgının karşısında, AKP-MHP iktidarının mücadele yöntemi ise hala "maske takma - sosyal mesafeyi koruma - el yıkamanın ötesine geçebilmiş değil.

Damat Bakan her çıktığı programda, "Ekonomimiz uçuyor" türünden açıklamalar yapsa da; dolar-euro her gün yeni bir rekor kırıyor, cebimizdeki para adeta eriyor. Salgın, sürecin başından beri sermaye için can simidine dönüştürülüp, biz işçi emekçilere karşı her türlü saldırının bahanesi haline getiriliyor. Bizlerin eylemleri salgın gerekçesiyle yasaklanıyor; ancak T. Erdoğan miting yapabiliyor. Diğer yandan savaş ve saldırganlık politikaları devam ediyor. Ancak AKP-MHP iktidarının politikaları her alanda iflas ediyor, hamasi laflarla, yalanlarla ayakta durmaya çalışıyorlar. Her yanından çatırdamaya başlayan tek adam rejiminin tüm çabalara rağmen ayakta kalması ise zor gözüküyor.

Tek adam rejimini sağlamlaştırmak için iyice saldırganlaşan iktidar, faturayı biz işçi ve emekçilerin sırtına yıkmak için her türlü adımı atıyor. Salgın sürecinde, esnek ve güvencesiz çalışma Kısa Çalışma Ödeneği, ücretsiz izin gibi uygulamalarla olağan hale getirildi. İşten atmak sözde yasaklandı; ancak salgın süreci boyunca pek çok arkadaşımız tazminatsız bir şekilde işten atıldı. Fabrikalarımızda her adımımız izlenir oldu. Patron uşağı usta başları-şefler vb. gözünün üstünde kaşın var türü gerekçelerle, her hareketimize tutanak tutup bizleri baskı altında almaya çalışıyorlar.

Bu tutanaklar gerçekçe gösterilip tazminatsız işten atmalar yaşanıyor.

Bizlerin örgütsüzlüğünden faydalanarak fabrikalar adeta toplama kamplarına çevriliyorlar. Salgında bırakalım çalışma koşullarının iyileştirilmesini, salgına karşı önlem alınmasını aksine şartlar daha da ağırlaştı. Bir yandan fabrikalarda vakalar artıp koronavirüs sebebiyle ölüm haberleri gelirken, diğer yandan iş kazaları, iş cinayetleri sürekli artıyor.

Salgın pek çok fabrikada zam yapılmamasının da bahanesi haline getirildi. Bunun en uç örneklerinden biri THY ile Hava-İş arasında imzalanan toplu iş sözleşmesinde yaşandı. TİS kapsamında THY personelinin uçuş-ış tazminatları ve kıdem ödemelerinden %30 ile %50 arasında kesinti yapılması karara bağlandı. Bu uygulamanın THY ile sınırlı kalmayacağı ortadadır. Sermaye ve onun sözcülüğünü yapan iktidar, hem asgari ücrete yapılacak yeni yıl zammında hem de önümüzdeki sözleşme süreçlerinde THY'dekine benzer dayatmalarla karşımıza çıkacaktır. Bu saldırılara karşı koymak, sefalet ücretlerini kabul etmemek, insanca ve güvenceli çalışmak için

hazırlıklarımıza başlamalı, fabrikalarımızda bölüm bölüm komitelerimizi kurarak örgütlenmeli, taleplerimiz etrafında kenetlenmeliyiz.

Tek adam rejimini kalıcılaştırmak için her türlü saldırıyı devreye sokan, sermayenin ve kendilerinin çıkarları için bizlerin hayatını hiçe sayan, kölece çalışma koşullarına boyun eğmemizi bekleyen iktidara ve sermayeye karşı mücadele etmekten başka yolumuz yok. Üzerimizdeki ölü toprağını atalım! Tek çıkış yolunun yanı başımızdaki arkadaşlarımıza güvenmekten, birlik olmaktan geçtiğini unutmayalım. Saldırıları püskürtüp insanca yaşayabilmek için dişe dişe mücadele edelim!

TPİ'DE BASKI, TEHDİT VE SALGIN ARTIYOR, BİRLEŞMEK TEK ÇÖZÜM!

Petrokimya İşçileri Birliği 3

PETKİM'DE YAŞANAN İŞTEN ATMA SALDIRISI ÜZERİNE!

5

NOVARES'TE TİS, GREV İLE SONA ERDİ!

6

İzmir'den bir petrokimya işçisi

7 milyon işçi açlık sınırının altında!

Türk-İş'in yaptığı araştırmaya göre Eylül ayında açlık sınırı 2.448 TL, yoksulluk sınırı ise 7.973 TL oldu.

Dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapması gereken aylık gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 2.447,72 TL,

Gıda harcaması ile birlikte giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer aylık harcamalarının toplam tutarı ise (yoksulluk sınırı) 7.973,02 TL,

Bekar bir çalışanın "yaşama maliyeti" ise aylık 3.002,55 TL oldu.

Türk-İş'in her ay yaptığı çalışma verilerine göre ilk kez bir emekçinin yaşayabilmesi için aylık yapması gereken asgari harcama tutarı 3 bin liranın üzerine çıktı.

Olması gereken asgari ücret ile mevcut asgari ücret arasındaki fark 680 lira. Yaklaşık 7 milyon işçi 2 bin 324 lira ile geçinmeye çalışıyor.

Yine bugün yaklaşık 2 milyona yakın işçi de ücretsiz izne çıkarılmış durumda. Bu işçilere aylık 1168 lira veriliyor. Bir işçinin yaşama maliyeti ile ücretsiz izne gönderilen işçiye verilen ücret arasında tam 1835 lira fark bulunuyor.

70. YILINDA PETROL-İŞ NEREYE GİDİYOR?

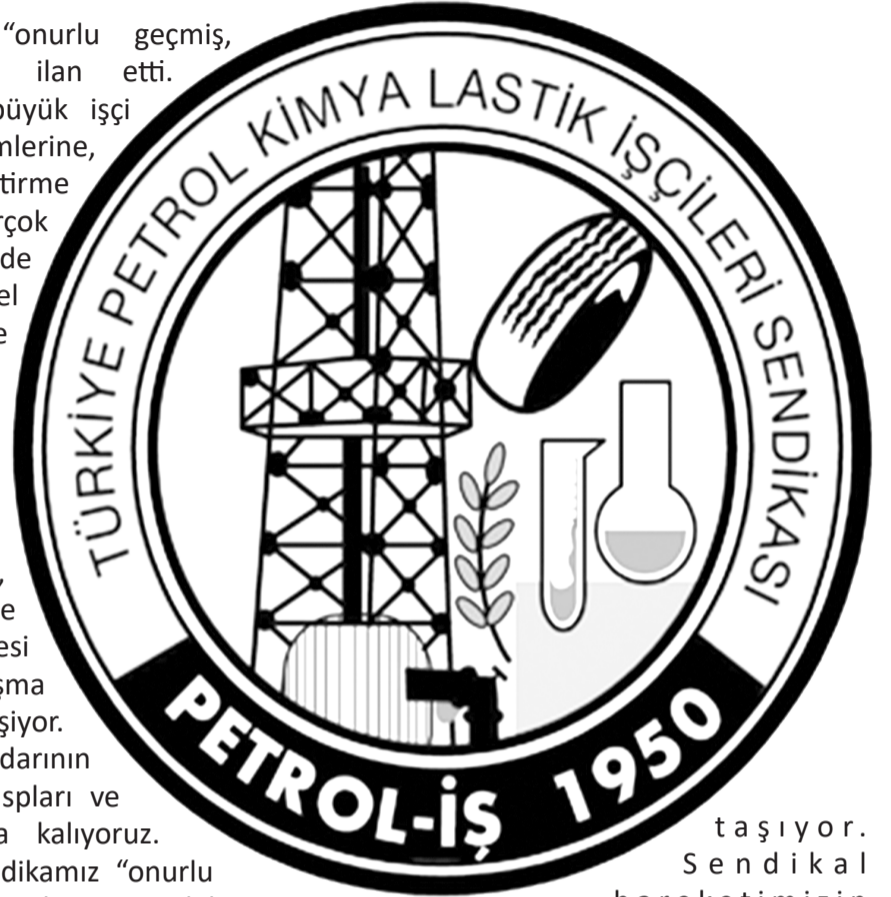
Petrol-İş, 70. yılını "onurlu geçmiş, onurlu gelecek" şiarıyla ilan etti.

Geçmişte 15-16 Haziran büyük işçi direnişinden, bahar eylemlerine, DGM direnişlerinden özelleştirme karşıtı eylemlere, birçok direniş, grev ve mücadelede Petrol-İş sendikasının özel bir yeri vardır. Ancak Türkiye sınıf hareketinde önemli mücadele deneyimleri olarak bırakılan bu miras, ne yazık ki bugün sürdürülemiyor.

Bir yandan krizle artan hayat pahalılığı ve işsizlik, bir yandan pandemide fabrikalarda üretimin sürmesi nedeniyle yaşam ve çalışma koşullarımız giderek kötüleşiyor. Bunların yanında, AKP iktidarının işçi sınıfına yönelik hak gaspları ve saldırıları ile karşı karşıya kalıyoruz. Tüm bunlar yaşanırken sendikamız "onurlu gelecek" iddiası ile propaganda yapsa dahi bunun altı doldurulamıyor, saldırılara yanıt üretilemiyor.

Sendikalarımıza hakim çizgi hangi niyetle yapılırsa yapılsın teslimiyetçi, uzlaşmacı, yasalıcı, eylem-grev kaçkını ve hatta yer yer sermayenin sözcülüğünü yapan bir duruma geldi. Bu haliyle sermaye sınıfına karşı kararlı mücadele edilemediği gibi yenilgi kaçınılmaz oluyor, sömürü derinleşiyor. Arada ortaya çıkan grev ve mücadele örnekleri de bu tablo içinde kayboluyor.

Enerji, ilaç, plastik, lastik gibi önemli sektörlerde çalışan petrokimya işçilerinin ortaya koyacağı mücadele stratejik bir anlam

taşıyor. Sendikal hareketimizin içinde bulunduğu kötü durumdan çıkmak adına işçilere önemli bir görev düşüyor. Mücadeleyi geriletken anlayış ve tutumları mahkûm ederek "Başka bir sendika" yaratmak günün hayati ihtiyacıdır.

Bu sendikal anlayış, tabanın iradesini açığa çıkartmakla, en demokratik işleyiş ve ilkeleri hayata geçirmekle ve işçileri hareketsiz bırakmak için düzenlenmiş yasalarla değil tam da fiili meşru mücadele hattı izlenerek yaratılabilir. Onurlu geçmiş, onurlu bir geleceğe ancak böyle taşınabilir. Sermayenin saldırılarına karşı kararlı bir mücadele örmek için örgütlenelim. Fabrika fabrika, bölüm bölüm yan yana gelerek mücadele edelim.

KIDEM TAZMİNATIMIZI SİZE TES'LİM ETMEYECEĞİZ!

KIDEM TAZMİNATI YİNE HEDEFTTE!

Sermaye devleti fırsatını buldukça gündeme getirdiği kıdem tazminatının gasp edilmesi bu sefer de "esnek çalışma" modelleriyle gündeme getiriliyor.

Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk'un "yeni sürüm istihdam paketi" olarak adlandırdığı paketin içerisinde yer alacak esnek çalışma modelleri ile işçinin kıdem tazminatını alabilmesi zora girecek.

"Fesih kısıtı kalktığında örneğin kadınların bir bölümü yarı zamanlı çalışmak istiyor" diyen Selçuk, esnekleşme maddelerinin gençlerin istihdamı açısından da önemli olduğunu

kaydetti.

Bakan Selçuk'un daha fazla ayrıntı vermediği "kısmi zamanlı çalışma, yarı zamanlı çalışma, uzaktan çalışma" gibi esnek çalışma modelleri emekçilerin kıdem tazminatını almalarını zorlaştırıyor.

Bu durumda işçi ile işveren arasında imzalanacak olan sözleşmenin "belirli süreli mi" yoksa "belirsiz süreli mi" olacağı çok önemli. İş ilişkisinin bir süreye bağlı olmadığı hallerde sözleşme "belirsiz süreli" sayılıyor. Şu anda genel olarak işçilerin büyük bir bölümü bu kapsamda çalışıyor.

Belirli süreli sözleşmede ise süre dolduğunda sözleşme de kendiliğinden sona eriyor. Bu durumda yasaya göre işçi kıdem tazminatı alamıyor.

TPİ'DE BASKI, TEHDİT VE SALGIN ARTIYOR, BİRLEŞMEK TEK ÇÖZÜM!

TPİ'nin her iki fabrikasında da baskı, işten atma tehdidi, ücretsiz izin gibi saldırılar ve salgın artarak devam ediyor. TPİ patronu, krizi ve salgını fırsata çevirmiş durumda. İşsizliğin büyümesini işçiler üzerinde üretim baskısına dönüştürüyor, karına kar katıyor. Özellikle T2'de artan koronavirüs vakaları her gün arkadaşlarımızın eksilmesine neden oluyor. Bu durumda bile hasta olan işçiye, pozitif olduğunu söylememesi tembihleniyor. Kronik hastalığı olan işçilere "6 aydır maaş veriyorum" denilerek yük gibi bakılıyor ve ücretsiz izin ya da anlaşarak işten çıkartma saldırısı dayatılıyor.

Oysa TPİ'de çok sayıda işçinin çalışma koşulları nedeniyle başta astım ve alerji olmak üzere bir takım sağlık sorunu yaşadığını hepimiz biliyoruz. Alınmayan önlemler yüzünden biz hastalanıyoruz, bir de bu durumdan kendileri sorumlu değilmiş gibi patron tarafından yük görülüyor. İcabımıza da, üzerimizde baskı kurup kendimizin çıkmasını sağlayarak bakıyorlar.

Geçtiğimiz günlerde, Enerkon küçük parçalarda çalışan Mustafa kardeşimizi, doktorun ihmali, gerekli araçların bakımının yapılmaması ve üretimin yarattığı stres nedeniyle iş cinayetinde kaybettik. TPİ

işçisi patronu zengin ederken, insan yerine konulmuyor, eziliyor, sömürülüyor. Ölmüşüz kalmışız, kimsenin umurunda değil, yarattığımız kara bakılıyor.

Sermaye sınıfının tek önemseydiği şey kârdır. Ve bu karı makinalardan, malzemelerden elde edemeyeceği için işçinin emek gücünü sömürerek kazanır. İşçinin sağlığı fazladan masraf olarak görülür. Verilen ücret patronun karından koptuğu için artışı istenmez. Hatta zaman zaman işçi çıkartarak, iş yükünü kalanlara yükleyerek, haklarını gasp ederek sermaye artırılır, patronlar zenginleşir.

Kanunlar, devlet kurumları, kolluk güçleri patronların bu zenginliğini korumak için vardır. Anayasada yer alan haklarımız bile fiilen yok sayılır, sözleşmeler çiğnenir ve işten atmaların önü her daim açık kalır. Ancak işçi sınıfının var olduğu günden bu yana kazanılan deneyimlerden de gördüğümüz gibi, bu tabloyu değiştirmek mücadele ile mümkündür.

Bizi temsil etmesi gereken Petrol-İş sendikasının pandemi döneminde, işten atmalarda ve daha bir çok süreçte, patronun sözcülüğünü yaptığını görüyoruz. Kendi göreviymiş gibi üretimin sürdürülmesi için

elinden geleni yapıyor, işçileri buna ikna etmeye çalışıyor. Koronavirüslü işçilerin varlığını saklıyor, işten atmalarda ses çıkartılmaması için tavsiyelerde bulunuyor. Yeri geliyor işçiyi tehdit ediyor. İşçi aidatlarının yanında, sermayeye yaptığı hizmetlerin karşılığını maddi olarak da alıyor. Bu nedenle, karşı çıktığı patron değil; işçinin mücadele potansiyeli oluyor.

Yaşam ve çalışma koşullarımızın giderek kötüleştiği, baskı, tehdit, iş cinayetlerinin yanında pandeminin yayıldığı, ücretlerimizin eridiği ve hayat pahalılığının arttığı, devletin haklarımızı gasp etmeye yönelik planlarının hayata geçtiği bir dönemdeyiz. Ancak bu böyle gelmiş diye böyle gidecek değil! İşçi mücadelesinin geçmiş deneyimlerine bakarak bunun ne kadar mümkün olduğunu görebiliriz.

Eğer geleceğimiz ve sağlığımız için harekete geçsek yarını kazanmak mümkündür! Fabrikamızda bölüm bölüm yan yana gelmeli, tabandan komitelerimizi oluşturmalıyız. Haklarımızı, sendikanın halihazırda yaptığı patronla pazarlık yöntemi ile değil, ancak üretimden gelen gücümüzle, ona diz çöktürerek alabiliriz. Sendika bürokratlarının sermaye ile mücadelede önümüze set çekmesine ancak tabandan birliğimizi sağlamakla engel olabiliriz.

Bütün paketleri sermayeye kalkandır

İşçiye 35 milyar, sermayeye 456 milyar!

Çalışma Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk, "Sosyal Koruma Kalkanı kapsamında vatandaşlarımıza sağladığımız destek ve yardımlarda 35 milyar liraya yaklaştık" diyerek bir tablo yayınladı.

Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak da, pandemide 200 günde Ekonomik İstikrar Kalkanı Paketi'nin maddi tutarının 491 milyar lira olduğunu açıkladı.

Demek ki, pandemide işçilere 35 milyar lira, sermayeye 456 milyar lira destek

sunmuşlar. Bunu biz değil onlar söylüyor.

Bir de işçilere sunduklarını iddia ettikleri 35 milyar liranın dökümüne bakalım. Yarısından fazlası Kısa Çalışma Ödeneği olarak verilmiş. Sermayenin karşılması gereken maaşlarımızın İşsizlik Fonu'ndan, yani kendi cebimizden karşılanması anlamına geliyor.

Diğerlerinin kaynağı da ya İşsizlik

Fonu, ya da "Biz Bize Yeteriz" adı altında, Erdoğan'ın gönderdiği IBAN'larına yatan paralar. Yani, o 35 milyarlık desteği de zaten biz kendi kendimize yapmışız.

Sermaye, pandemiyi fırsata çevirmeye devam ediyor. Pandeminin de, krizlerinin de faturasını bizlere yıkmaya çalışıyorlar. Buna "dur" diyecek olan bizleriz. Birlik olmaktan başka çaremiz yok!

İzmir Petrokimya İşçileri Birliği

Petkim'de yaşanan işten atma saldırısı ve sonrasında yaşanan süreç üzerine

PETKİM'de bir işçi arkadaşımızın yaşanan bir kaza nedeniyle işten atılmasından bu yana, Petrol-İş Aliğa şube yönetimi ve bu işten atmaya karşı aktif mücadele edilmediği gerekçesiyle istifa eden PETKİM temsilcileri arasında basına da yansıyan bir tartışma devam ediyor. Hatırlanacağı üzere geçtiğimiz ay ACN fabrikasında yapılan yanlış bir işlemin ardından bir reaktör patlaması gerçekleşmiş, bölümde çalışan 4 işçi bu kazadan sorumlu tutularak iş akitlerinin feshi talebiyle disiplin kuruluna sevk edilmişti. Sendikayla patron temsilcileri arasında yapılan görüşmelerin sonucunda 3 işçiye uzaklaştırma cezası verilirken, formen olan işçi arkadaşımız tazminatsız olarak işten atılmıştı. Bu olayı takiben PETKİM'in 8 temsilcisinden 7'si bu işten atmaya karşı kararlılıkla mücadele edilmediği gerekçesiyle Olağanüstü Genel Kurul talep etmiş, bu talepleri mevcut şube yönetimi tarafından karşılanmadığı için de temsilcilikten istifa etmişlerdi. Mevcut yönetimi toplam 2 yıllık süreç üzerinden suçlayan ve Olağanüstü Genel Kurul talep eden metni objektif yayın ilkelerimizin gereği olarak ayrıca yayınlayacağız.

Sevgili işçi arkadaşlar, işçi sınıfı ve sendikal hareketimiz zor bir dönemden geçmektedir. Bu dönemi zor kılan ne yaşanan pandemi süreci ne de her geçen gün büyüyen ekonomik krizdir. 12 Eylül'den bu yana sendikal hareketimize hâkim kılınan işbirlikçi-uzlaşmacı çizgi, işçi sınıfını bir cenderenin içine hapsetmiş durumdadır. Bir takım satılmış bürokratların açık ihanetleri bir yana, mücadele etme niyet ve iddiasıyla yönetime gelen birçok işçi de hızla bu çark içinde eritilmekte, "gerçekçilik", "sorumlu davranma", "mevcut şartlar ve koşullar", "eldekini de kaybetme riski" vb. onlarca bahaneyle en hafif ifadeyle uzlaşmacı anlayışlara teslim olmaktadır. Yalnız işbirlikçi-ihanetçi çizgi değil, sınıf mücadelesi anlayışına ket vuran bu uzlaşmacı yaklaşımlar da aşılmadan sendikal mücadelemizin düze çıkma ihtimali yoktur.

Tek taraflı dayatmaları mücadele etmeden kabulleniş uzlaşma değil teslimiyettir.

Öncelikle belirtmek isteriz ki binlerce işçinin iş cinayetlerinde hayatını kaybettiği, on binlercesinin sakat kaldığı, bunun sorumlusu olan patron ve yöneticilerin doğru dürüst bir ceza almadığı ülkemizde PETKİM yönetiminin milyonlar kaybettiği gerekçesiyle 4 işçiye işten çıkarmaya çalışmasının, birini işten atmasının hiçbir meşruluğu yoktur. Burada sendikanın yapması gereken işçiye tam anlamıyla sahip çıkmak, patronun tutumunun gayrimeşruluğunu ilan ederek tüm PETKİM işçilerini ve diğer üyelerini hızla mücadeleye hazırlamaktır. Genel bir üye toplantısı dahi yapmadan, ortaya bir irade ve buna dayalı bir eylem planı koymadan, masa başı görüşmelerle "dördünü de atacaklardı

biz bire indirdik" demenin, bunu ehveni şer bir başarı saymanın kabul edilebilir hiçbir yanı yoktur. Mevcut durum, yönetime sınıf sendikacılığı iddiasıyla gelen şube yönetiminin niyet ve söylemi ne olursa olsun bundan uzak olduğunun yeni bir örneği olmuştur. Koşulları gözetmek, güçler dengesini hesaplamak, yeri geldiğinde kayıplar verildiği halde uzlaşmalara mecbur kalmak tabii ki sınıf mücadelesine dair olgulardır. Ama daha baştan, üstelik gerçekçilik adına patronun saldırısına rıza göstermek umutsuzluk ve yılgınlık yaratmaktan, patronun yeni keyfi saldırılarına zemin açmaktan başka bir işe yaramaz. Uzlaşma ve anlaşma mücadele eden taraflar arasında olur. Tek taraflı dayatmaları mücadele etmeden kabulleniş ise uzlaşma değil teslimiyettir.

Temsilcilerin istifası ve olağanüstü genel kurul talebi

Sermayenin, özellikle Petrol-İş Aliğa şubenin örgütlü olduğu fabrikalarda saldırılarını yoğunlaştırdığı bu günlerde PETKİM'de yaşananlar, yalnız Aliğa şubeye değil tüm Petrol-İş'e hatta tüm sendikal harekete hakim kılınmış olan uzlaşmacı çizgiyle, onun ürünü umutsuzluk ve yılgınlık ile hesaplaşmanın bir imkanına dönüştürülebilirdi. Buradan yapılacak muhasebe, hata ve eksiklerin tespiti, gelecek açısından faydalanılacak dersler olabilirdi. Ancak daha işten atılma kararının mürekkebi bile kurumadan Olağanüstü Genel Kurul tartışmaları başladı. Kararı ve şubenin pasif tutumunu eleştirmek adına temsilcilikten istifa eden arkadaşların bir kısmı hemen Olağanüstü Genel Kurul çağırısı yaptılar. Bunu yayınlanan bildiri ile bir kampanyaya dönüştürdüler. Genel kurul talep etmek her işçinin olduğu gibi bu arkadaşların da hakkıdır. Ama ortada halen cevapsız kalan önemli bir soru durmaktadır. Bu temsilci arkadaşlar istifa etmede, olağanüstü genel kurul istemede, bildiri yayınlamada ortak davranabilmektedirler. Bunun için şube yönetimini karşılığın almada zerre tereddüt etmemektedirler de aynı kararlılığı neden atılan işçiye sahip çıkmakta göstermemişlerdir? Aliğa şubede "bir taban hareketine ihtiyaç olduğunu" söyleyen temsilciler, işten çıkarmaya karşı tepkiyi neden tabandan örgütlemediklerine dair inandırıcı tek bir söz söylememektedirler. Onlar da seçilmiş temsilci olduklarına göre bu davranışları ile aslında yönetimin tutumuna fiilen ortak olmuşlardır.

Mevcut yönetime muhalif olduğu bilinen temsilci arkadaşların derdi ne şubeye hakim uzlaşmacı çizgidir, ne de PETKİM'de Socar sermayesinin bundan sonra artacak saldırıları karşısında ne yapılacağı. Amaç ne yapıp edip bir Genel Kurul sürecini hızla başlatmaktır. PETKİM'de yaşananlar bunun için fırsata

çevrilmiştir.

Genel Kurul benzeri süreçlerin koltuk hesapları bir yana bırakılarak toplam bir muhasebe yapılabilmesi durumunda gerçek bir anlam ifade edeceğini bugüne kadar değişik defalar dile getiren birliğimiz, mevcut koşullar içinde gerçekleşecek bir Olağanüstü Genel Kurul'un petrokimya işçisine herhangi bir katkı sağlayacağını düşünmemektedir. Bugünden bellidir ki olası bir genel kurul kişisel hesaplaşmaların, koltuk hesaplarına dayalı pazarlıkların tekrarlandığı bir atmosferde geçecektir. Bugün yapılması gereken öncelikli görev hem PETKİM ve TÜPRAŞ'ta hem de diğer örgütlü fabrikalarda karşı karşıya kalınan uygulama ve saldırılara karşı güçlü bir eylem programı oluşturmak, uzlaşmacı çizginin aşılması için sendikal örgütlülük ile taban arasındaki kopuklukların giderilmesini sağlamak, işyeri komitelerine dayalı yeni bir örgütlenme anlayışının hayat bulması için yoğun bir çaba göstermektir. Bu görev yaşananlardan rahatsızlık duyan, daha güçlü ve mücadeleciler bir sendika isteyen herkesin omuzlarındadır. Ama buna rağmen eğer tabandan güçlü bir genel kurul talebi yükseliyorsa, mevcut yönetimin yapması gereken şey bu talebi karşılamaktır. Mesele tüzüğün bu konuda neler söylediği değil, sınıf sendikacılığı ilkelerinin ne olduğudur. Buna karşı direnmek, sendikal anlayışlarına olmasa da samimiyet ve dünya görüşlerine saygı duyduğumuz bazı yöneticilerin kendi yaklaşımları ile bile örtüşmeyen büyük bir hata olacaktır. Ayrıca istifa eden PETKİM temsilcilerinin yerine seçim yapılmadan atama yapılması da kabul edilemez bir durumdur.

Atılan işçiye sahip çıkmak, sınıf dayanışması geleneği yeniden canlandırmak

Tüm bu tablo ve tartışmalar içinde gözden kaçırılan bir başka şey ise atılan işçi arkadaşımızın durumudur. Yıllardır PETKİM'de çalışan bu arkadaşımızın haklarını alabilmesi için her türlü hukuksal girişim bizzat sendika tarafından yapılmalıdır. Ayrıca mevcut durum içerisinde kendisi için bir yardım kampanyası hızla örgütlenmelidir. Tabii ki bir sendikanın görevi işçisiyle dayanışma değil, başta iş güvencesi olmak üzere onun haklarını korumayı başarmaktır. Ancak bu aşamada örgütlenecek bir dayanışma kampanyası hem sorunu gündemde tutacak hem de bundan sonraki mücadeleler için işçilerin sahipsiz bırakılmayacağını göstergesi olacaktır.

Örgütlü ve örgütsüz petrokimya işçilerinin tabandan örgütlenmesini sağlamaya çalışan birliğimiz tüm petrokimya işçilerini fabrika fabrika örgütlenmeye, bu zor dönemde sınıf mücadelesi bayrağını yükseltmeye çağırmaktadır.

NOVARES'TE TİS, GREV İLE SONA ERDİ!

Novares işçilerinin toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlık ile sonuçlanması sonucu başlatmış olduğu grev 2 gün sonunda anlaşma ile sonuçlandı. Öncelikle belirtelim ki böylesi bir dönemde grev iradesini kuşanan Novares işçilerinin grevi önemli bir yerde durmaktadır. Bu iradeyi Petrokimya İşçileri Birliği olarak selamlıyoruz.

Novares işçilerinin 2 günlük yoğun ve kısa geçen bir grev sürecinden anlamış olduk ki; biz işçilerin tek tek patronlar ve bütün olarak sermaye sınıfına karşı en etkili aracı grevdir, üretimden gelen aktif ve pratik eylemdir. İşçi sınıfımızın mücadele tarihindeki deneyimlerin gösterdiği gibi sermaye sınıfı ancak işçilerin etkili eylemleri ile geri adım atar ya da atmak zorunda kalır.

Bizler en etkili hak arama aracımız olan ve sürekli keyfi biçimlerde yasaklanan grev hakkını, bugün fiili meşru biçimde kullanmadığımızda temel haklarımız sürekli geriye doğru gider. Novares grevi de patronun dayatmacı tutumlarını geriye çekmesinde önemli bir rol oynamıştır.

İmzalanan sözleşmenin bir dizi maddesinde, diğer sözleşmelere göre ortalamanın üzerinde iyileştirmeler olmasına rağmen, unutmamalı ki, bu sözleşme 2 yıllık imzalanmıştır. İlk yıl için ücretlere alınan net 720 lira ve sosyal haklar

dışında bir artış olmayacak. İkinci yıl için de enflasyon oranında zammı mahkum olacağız. Bu yüzden sözleşmenin yeterli olmadığını kabul etmek ve artışları bu gözle incelemek durumundayız.

Yine sözleşme kapsamında kadın işçilerin yoğun olduğu bir fabrika olan Novares'te 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliğinin Novares patronuyla ortak platformda kutlanması, işçi kadınların özgürleştirdiği 8 Mart'ın özünü aykırıdır.

8 Mart yüzbinlerce kadın işçinin dünyanın birçok bölgesinde insanca bir yaşam için, sermayeye ve onun kolluk kuvvetlerine karşı onurlu bir şekilde bedel ödeyerek kazanmış olduğu gündür. Kıyasıya bir sınıf mücadelesinin ürünü olan böylesi bir güne sınıf düşmanı olan sermayeyi ortak etmek, bu önemli günün içeriğini boşaltmaya hizmet eder.

Bu süreçten çıkaracağımız sonuçları özetlersek; sermaye sınıfı boş durmayacaktır, daha az işçiyle aynı işi çıkartmak isteyecektir. Pandemi şartlarını fırsata çevirmek isteyecektir. Bunun birkaç örneğini, yakın zamanda YHK sopasıyla 3 yıla mahkum edilen TÜPRAŞ'ta ve 43 günlük grev sonucunda 80 işçinin çıkartıldığı Trelleborg'ta gördük.

Şimdiden Novares'te de işten atmaya dair

sözler fabrika içinde dolanmaktadır.

Dostlar; Trelleborg'ta da süreç bu şekilde işçilere kanıksatılan biçimde ilerlemiştir, süreç kendi içinde sendika yönetimi ile patron arasında görüşmeye indirgenmiş ve Trelleborg işçileri sürecin son noktasına kadar neyin nasıl olacağından habersiz bırakılmıştı. İşçiler arasında ciddi güvensizliğe yol açan bu durum, Trelleborg patronunun, var olan sosyal haklara da saldırmasının önünü açmıştı.

Novares işçileri; mevcut deneyimler bizler için ileriye daha net görebilmenin dayanaklarına dönüşmelidir. Bugün nasıl grev ile patronun geri adımlar atması sağlanmışsa işçilere dönük her bir saldırının bertaraf edilmesinin yolu yine işçilerin birliğinden ve ortak hareketinden geçmektedir. Fabrikada makine çarklarını döndüren sizlersiniz, sürecin her anında da söz, yetki ve karar hakkı siz işçilerde olacak şekilde işletilmelidir. Söz, yetki ve karar hakkı demek, işçilerin fabrikalardaki tüm süreçlerden haberdar olması, bu konuda ortak bir şekilde tartışarak, karar yetkisine sahip olması demektir. Süreci böyle işletmediğimiz sürece, çoğu fabrikada yaşanan olumsuzluklar bizler içinde kalıcı hale gelecektir. Sonuç olarak, işten atma saldırısına karşı önden bir hazırlığa ve net mücadele programa sahip olmalıyız. 2 günlük grevimizin gücü ile birliğimizi güçlendirerek gelişebilecek saldırılara hazırlıklı olmalıyız.

Tekno Kauçuk'ta sözleşme

24 Eylül'de greve çıkma kararı alan Tekno Kauçuk'ta 25 Eylül sabahı sözleşme imzalandı!

Petrol İş Sendikası ve Tekno Kauçuk fabrika yönetimi arasında 20 saate varan görüşme sonunda 24 Eylül sabahı anlaşma sağlandı.

Anlaşmanın detayları şöyle; Birinci altı ay 750 lira (%19), ikinci altı ay %6.75, diğer altı aylar enflasyon +2 puan, sosyal haklara %15 ve tamamlayıcı sağlık sigortası.

NOVARES'TE SÖZLEŞME İMZALANDI!

Novares'te grevin 2. gününde sözleşme imzalandı. Anlaşmaya göre; sözleşme 2 yıllık olacak. İşçilerin ücretlerine ilk yıl sadece seyyanen brüt 1000 lira yani net 720 lira zam yapıldı. İkinci yıl ise işçiler ücretlerine sadece bir defa enflasyon zammı alacak. Ücretleri alt skalada olan işçilere, ekstra yüzde 4 oranında zam yapıldı. Sendikanın açıklamasına göre sözleşmenin sosyal haklarla birlikte toplamda işçilere %25 oranında etkisi olacak.

Ek olarak sözleşmede ilk defa yer alan maddelerin şunlar olduğu ifade ediliyor: Ana sınıfında çocukları olan işçiler için ödenek, işçilerin birinci derecede yakınlarının hastane işlemlerinde işçilerin idari izinli sayılması, tamamlayıcı sağlık sigortası, 8 Mart'ta fabrikada bir etkinlik düzenlenmesi.

İstismar düzenine boyun eğme, karşı çık, ÖRGÜTLEN!

Yine bir çocuğun, dini bir tarikat içerisinde istismara uğradığı açığa çıktı. Uşşaki tarikatının Sakarya Akyazı'daki dergâhında, ailesiyle birlikte kalan 12 yaşındaki kız çocuğu, tarikat şeyhi tarafından istismara uğradı. Cemaat-vakıfların çocuklara yönelik sistematik istismar suçları ve devletin istismardaki rolü, bir kez daha açığa çıktı.

İşçinin alınterinden oluşturulan bütçeler, üç kuruş maaşından kesilen vergiler, devlet eliyle bu dini tarikat-cemaat-vakıf-derneklere gidiyor. İliğine dek sömürülen, yoksulluğa itilen bizler; hakkımızı istemeyelim; sadece sabır ve tevekkül gösterelim istiyorlar. Bize çizdikleri yoksulluk, açlık, sömürüye dayalı kadere boyun eğelim istiyorlar. Bu yüzden etrafımızı bu gerici ağlarla çeviriyorlar.

Devlet, eteğine topladığı bu gerici,

istismarcı merkezleri finanse etmekle kalmıyor; iplikleri pazara çıktığında hemen imdadına koşuyor. İşledikleri suçların, yaptıkları pisliklerin üzerini örtmeye çalışıyor. Sakarya'daki istismar haberine erişim engeli getirdi, haber yapanlara soruşturma açtı. Olayın üstü örtülemezince, durumu bir-iki kişinin sapkınlığı olarak gösterip suç ortaklığını gizlemeye çalıştı.

Mesele birkaç sapkın tarikat şeyhi ya da vakıftan ibaret değil! Devlet apaçık bunları besliyor, koruyor. Kaldı ki, AKP-MHP ortaklığı çocuk istismarını "çocuk yaşta evlilik" diyerek meşrulaştırıp onu suç olmaktan çıkaran düzenlemeler hazırlıyor. Hatırlanırsa, Ensar Vakfı'ndaki istismarlar için "Bir kereden bir şey olmaz" denilip istismarcı vakıf sahiplenilmişti.

Bizler üç kuruşa çalıştırılıyor; çoğumuz kira derdinden kurtulamıyor, çoğumuz

emeklilik hakkına kavuşamıyor. Çocuklarımıza iyi bir eğitim, gelecek imkanı sunamıyoruz. Devlet dayattığı vergilerle, ayrıca bizleri soyup soğana çeviriyor. Ama bu cemaat-vakıflar tonlarca paraya, eve, imkana sahip. Uşşaki tarikatının 500 milyon lira serveti bulunuyor ve bir kısmını istismarı örtmek için teklif ediyor. İşçi sınıfını sermaye düzenine kul yapmakta devlet, cemaatlerle ortak hareket ediyor.

Bizlerin elinden alınan her hak bu istimar yuvalarına gitmektedir. Sustuğumuz her hakkın bedeli çocuklarımızla ödetilmektedir. Bu bataklığa son vermekte bizlerin elindedir. Haklarımız, geleceğimiz, çocuklarımızın yarını için kavgaya verelim!

Bizlerin sömürsüyle sağlanan kaynaklarını kesmek için örgütlenelim! Her alanda, işçi sınıfının ortak dayanışmasını sergileyelim!

Gebze'den bir petrokimya işçisi

Çözüm işçilerin birliği temelinde hayat bulur!

Merhaba arkadaşlar, petrol kimya işçisi olarak son dönemde Türkiye'de farklı dinden, dilden, ırktan, ulustan işçi arkadaşlarımıza yapılan ırkçı saldırıları kınıyor ve en kısa sürede tüm işçilerin ortak mücadelesi ile ortadan kaldırılmasını umut ediyorum.

Geçmişten günümüze kadar aralıksız devam eden ırkçılık aşılmalara günümüzde son evresindedir.

Tarihin her satırında görülen ırkçı-faşist saldırılar bu düzenin varlığını sürdürebilmesi için gerekir. Bundan kaynaklıdır ki bu saldırılar ilk değil son da olmayacaktır.

Yaşanan ırkçı saldırılar medya aracılığı ile topluma farklı gösterilmeye çalışılıyor. Biz işçi-emekçilerin ise bu saldırılara düzenin bizlere

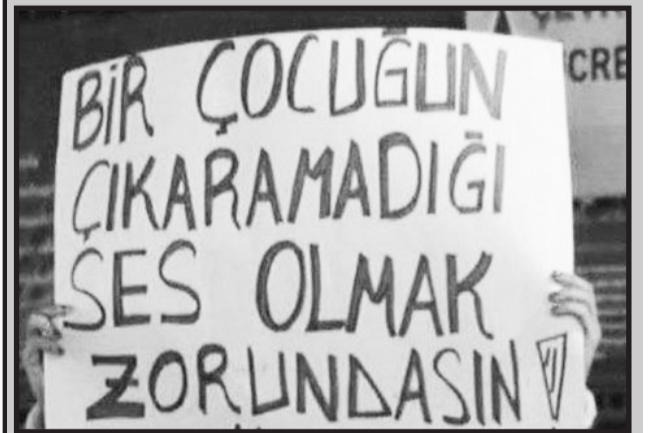
dayattığı siyasi görüşlerden sıyrılarak, daha kapsamlı bakması gerekiyor.

Biz işçiler yoğun çalışma temposu ve zor yaşam koşullarından kaynaklı gerekli araştırmaları ve okumaları yapamayıp maalesef sadece yandaş medyadan duyduklarımızla yol yürümek, fikir geliştirmek zorunda kalıyoruz.

Bundan kaynaklıdır ki sürekli yandaş medyanın ağzı ile konuşmaktan başka bir şey yapamıyoruz. Sistemin bize dayatmış olduğu yoğun çalışma temposunu ve açlık sınırında çalışıp sadece ve sadece ay sonunu nasıl getireceğimin hesabını yapmaktan başka bir şeyi düşünmeye ve tartışmaya zamanımız ve şansımız olmuyor.

Bunun için, öncelikle biz işçilerin sisteme karşı ilk talepleri, insanca yaşamaya yetecek ücretler ve sosyalleşmemizi sağlayacak daha kısa çalışma saatleri olmalıdır. Ne zaman ki bu taleplerimiz çerçevesinde bir araya gelip başarıya ulaşırsak; işte o zaman bir şeyleri tartışmaya, okumaya, sorgulamaya, hesap sormaya imkanımız olacaktır. Çözüm işçilerin birliği temelinde hayat bulur.

Kuran kursunda, çocuğa yönelik şiddet!

Maraş Elbistan'da Diyanet İşleri Başkanlığı'na bağlı Bedirefendi Kur'an kursunda çocuklara şiddet uygulanan görüntüler sosyal medyaya yansıdı. Kur'an kursunun camlarından yansıyan görüntülerde bir kişi bir çocuğa şiddet uyguluyor.

Petrokimya İşçileri Birliği, olarak tüm petrokimya işçilerini çocuğa yönelik şiddete, istismara karşı ses çıkartmaya çağırıyoruz. Bizler sustukça, bu zulüm devam edecektir.

Biz sermayenin değil, Türk Tabipleri Birliği'nin yanındayız!

Mart ayında Türkiye'de ilk vakanın görülmesinden beri koronavirüs salgını sermaye iktidarının göstermelik önlemleriyle geçiştirilmeye çalışılıyor. Ekonominin dünya genelinde daha da kötüye gitmesinin faturasını işçi ve emekçilere kesmek için her türlü adımı atmaktan çekinmeyenler, konu işçilerin emekçilerin sağlığını korumaya gelince bir o kadar ilgisiz davranıyorlar.

Salgının ilk zamanlarında açıklanan 100 milyar TL'lik "kurtarma paketi" nin onda dokuzunu kapitalistlere ayırarak kurtarılan halkın sağlığı değil, kapitalistlerin kendisiydi. Sağlık emekçilerinin özverili çabasına rağmen salgın kontrol altına alınmadan "normalleşme" ilan edildi. Sermayenin ihtiyaçlarını gözetilerek hızla hayata geçirilen "normalleşme" adımları salgının daha da kontrolden çıkmasına yol

açtı. Sağlık Bakanlığı'nın her gün açıkladığı turkuaz tablodaki rakamlar ile tabip odaları, sağlık sendikaları ve yerel yönetimlerden gelen rakamlar arasında ciddi fark var. Öyle ki sadece tabip odaları değil, tavsiye aldıkları "bilim kurulu"ndan bile açıklanan verilere, uygulanan politikalara itirazlar yükselmeye başladı.

Sermaye devletinin derdinin halkın sağlığı olmadığı çok açıktır. İşçiler içerisinde salgının bu kadar çok yayılmasında baş sorumlu olan hükümet, her fırsatta kapitalistlerin çıkarlarını savunmakta, toplumu da verileri çarpıtarak yanıltmaya çalışmaktadır. Öyle ki bir hafta önce yoğun bakım doluluk oranı %60 denirken, sonraki haftada yoğun bakımdaki hasta sayısının neredeyse iki katına çıkmasına rağmen bu oran Sağlık Bakanlığı verilerine göre düşüş göstermiştir.

Başından itibaren hükümetin uyguladığı pandemi politikalarını eleştiren Türk Tabipleri Birliği daha kritik hale gelen bu tablo üzerine sağlık emekçileri ve tüm halkın çığlıklarını duyurmak için birçok ilde "Yönetemiyorsunuz, Tükeniyoruz!" eylemleri gerçekleştirdiler. Bilim için, insanlık için, sağlık için yapılan bu çağrılara kulak vermek yerine sermaye devleti yine kendine üzerine düşeni yaparak saldırgan bir tutum aldı. Özellikle iktidarın ortağı Bahçeli, tehditler savurarak saldırganlığı bir üst noktaya taşıdı.

Birliğimiz karşı karşıya kaldığı bu saldırı karşısında canhıraş bir çaba ile salgınla mücadele etmeye çalışan doktorlarımızın örgütü olan Türk Tabipleri Birliği'nin yanındadır. Ve tüm işçi sınıfını doktorlarımızı sahiplenmeye çağırılmaktadır.

Ravago Enplast'ta işçi temsilcileri istifa etti!

Aliğa Organize Sanayi'nin içinde yer alan ve 2 yılı aşkın bir süre önce Gebze'den Aliğa'ya taşınan ve hala Petrol-İş Gebze Şube'nin yetkili olduğu fabrikada işçi temsilcileri istifa etti.

Temsilcilik seçimleri, baş temsilcinin istifa süreci ve sonrasında yapılan atamalar hakkında geçmişte bir takım açıklamalar yapmıştık. Sınıf mücadelesinin doğrularının yerini yapay, kişisel ayrımların yer alması sözleşme süreci de yaklaşan Ravago'da bir dönem içinde ikinci kez istifaların yaşanmasına sebep oldu.

KADIN EMEĞİ DAHA FAZLA SÖMÜRÜLÜYOR!

Türkiye'de kadınlar, erkeklerden % 31 daha az gelir elde ediyor.

D İ S K Araştırma Merkezi

(DİSK-AR) tarafından, TÜİK'in "Gelir ve Yaşam Koşulları Araştırması, 2019" ve diğer verilerinden yaptığı hesaplamalara göre; Türkiye'de erkeklerin ortalama yıllık iş gelirleri kadınlara göre % 31.4 daha yüksek. Kadınlar erkeklere göre üçte bir az kazanıyor.

HASTALIKTA VE SAĞLIKTA İŞÇİ ÖLÜMLERİ DEVAM EDİYOR!

Ödenmeyen borçlar, işsizlik, açlık, değersizlik n e d e n i y l e işçi, emekçiler ve gençler intihar ediyor. Çayırova'da dış cephe işiyle uğraşan, üç çocuk babası 39 yaşındaki Levent Akar, borçları yüzünden intihar etti.

Bir kargo firmasında çalışan 18 yaşındaki Faruk Celep canına kıydı.

Hayat pahalılığı artarken insan emeğinin değersizleşmesi, insani herşeyin yok edilmesi; yeni ölümlere davetiye çıkarıyor.

İŞÇİLERİN SALGINDAN ÖLDÜĞÜ FABRİKANIN AÇILIŞI YENİ YAPILDI!

T ü r k sanayisinin gücünü göstermek için Tayyip Erdoğan başkanlığında Gaziantep'te 300fabrikanın

açılışı yapıldı. Bunlardan biri de Çelikaşlan Tekstil. Bu fabrikada haziran ayı başında iki işçi koronavirüsten öldü. Meğer o zaman öyle bir fabrika yokmuş! 20-25 yıldır bilinen ve iki işçinin salgından öldüğü fabrika, yeni denilerek açılışı yapıldı.

45 YILLIK FABRİKAYI YENİDEN AÇILAR!

Erdoğan'ın geçtiğimiz günlerde Gaziantep Organize'de açılışını yaptığı fabrikaların çoğunun yıllardır çalıştığı ortaya çıktı. Hatta Barem Ambalaj'ın geçen yıl Süleyman Soylu ve Abdülhamit Gül tarafından da açıldığı biliniyor.

Yeni açılan fabrika listesindeki bir fabrikanın da 45 yıldır faaliyete olduğu bilinirken açılıştan ifade edilen 45 bin kişilik istihdam söyleminin dayanaksız olduğu ortaya çıkmış oldu.

TALEPLERİMİZ ETRAFINDA BİRLEŞELİM!

MÜCADELE EDELİM!

1- Çalışması zorunlu işkolları dışında üretim durdurulsun!

İşçiler ücretli izne çıkartılsın!

2- Çalışması zorunlu işkollarında iş saatleri kısaltılsın. Gerekli sağlık önlemleri alınsın! Bu işkollarında vaka görülen fabrikalarda işçilere 15 günlük karantina uygulansın, maaşlarda kayıp olmadan tüm çalışanlar izne çıkartılsın!

3- 25/2 maddesi kaldırılınsın, işten atmalar yasaklansın! Ücretsiz izin, kısa çalışma uygulamasına son verilsin!

4- Sağlık, barınma, beslenme gibi temel ihtiyaçlar devlet tarafından karşılansın. Farklı adlarla sermayeye teşviklere, maaşlarımızın fonlardan karşılanmasına son verilsin.

5- Her bir işyeri ve fabrikada devletten ve patrondan bağımsız fabrika komiteleri oluşturulsun. Fabrikada alınacak önlemler noktasında söz sahibi olsun. Fabrika ve işyerleri işçi örgütleri, meslek odaları gibi bağımsız kurumlarının denetimine açılsın.

6- Tüm sağlık kuruluşları kamulaştırılınsın. Herkese ücretsiz, nitelikli sağlık hizmeti ve test imkânı sağlansın! Üretimin devam ettiği fabrikalarda işçilere düzenli test yapılsın.

7- Her türlü söz-basın örgütlenme, toplantı, eylem hakkının önündeki engeller kaldırılınsın.

KIRLI SAVAŞ VE SALDIRGANLIĞA KARŞI;

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!

Tüm dünyada işçi ve emekçiler ekonomik kriz ve pandemi kışkacında, açlık ve ölüm ikilemine terk edilirken, burjuva iktidarlar yönetememe krizini savaşlarla aşmaya çalışıyor. Suriye ve Libya'da bitmek bilmeyen ve son olarak Azerbaycan ve Ermenistan arasındaki gerilimle gündem olan savaşlar, emperyalistlerin içinden çıkmaya çalıştıkları krizin kanlı sonuçlarıdır.

Emekçilerin ırk ve din söylemleri ile kirli oyunlarda taraf edilmeye çalışılması, süphesiz ülkelerin içeride aşamadığı sorunları saldırganlıkla çözme çabasıdır. Unutmayalım ki; tüm dünyada, hangi ülkeden olursa olsun kardeşimiz olan emekçi halklardır. Bizleri yayılmacılık, din kardeşliği veya milliyetçilik üzerinden diğer ülkelerin emekçileriyle karşı karşıya getirilmek istenen kirli savaş politikalarına hep birlikte karşı çıkalım.